

A black and white photograph showing a person in a gas mask in the foreground, looking out a window. The view through the window is a street in a city that has been severely damaged, with rubble, debris, and damaged buildings. The scene is somber and depicts the aftermath of a disaster.

ΚΡΑΤΟΣ - ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ - ΕΞΟΥΣΙΑ

Η ΠΙΟ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΑ ΠΑΝΔΗΜΙΑ

...Οι άλλοι δεν φαίνονταν να ενοχλούνται από αυτό, ή τουλάχιστον, δεν μιλούσαν ποτέ γι' αυτό αυθόρμητα. Εγώ είχα ένα κόμπο στο λαιμό. Ήμουνα μαζί τους. Κι ωστόσο ήμουνα μόνος. Όταν τύχαινε να εκφράσω τους ενδοιασμούς μου μού 'λεγαν πως έπρεπε να σκέφτομαι για ποιο πράγμα διακινδυνεύαμε, και μου αράδιαζαν εντυπωσιακούς συχνά λόγους για να με κάνουν να χωνέψω όσα δεν κατάφερνα να καταπιώ. [...] Εγώ όμως, έλεγα μέσα μου ότι αν υποκύψεις μια φορά, δεν υπάρχει λόγος να σταματήσεις.

(Αλμπέρ Καμύ, Η πανούκλα)

Η κοινωνία της μόλυνσης

Τους τελευταίους αιώνες, η ανθρωπότητα βιώνει τη συνεχή και αδιάλειπτη πανδημία του κράτους και του καπιταλισμού. Τα αποτελέσματα της πανδημίας αυτής διατρέχουν το σύνολο των εκφάνσεων του ατομικού και του κοινωνικού βίου: ταξική διάρθρωση της κοινωνίας, οικονομική εκμετάλλευση, πολιτική καταπίεση, πόλεμοι, άνιση κατανομή του κοινωνικού πλούτου (τον οποίο εμείς οι από τα κάτω παράγουμε και που ληστρικά σφετερίζονται οι κρατιστές και οι καπιταλιστές), εργασιακή επισφάλεια, απολύσεις, ελαστικά ωράρια, άντληση υπεραξίας από την δική μας εργασία που μεταφράζεται σε κέρδη για τους πολιτικά και οικονομικά κυρίαρχους.

Η κρατικοκαπιταλιστική βαρβαρότητα καταδικάζει καθημερινά την τάξη μας άμεσα ή έμμεσα στον θάνατο και στην ανέχεια: από την πείνα και την έλλειψη των στοιχειωδών μέσων και πόρων επιβίωσης, στα πεδία πολέμου, σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, στις φυλακές και στα εργασιακά κάτεργα. Πυρήνας του κρατικοκαπιταλιστικού τρόπου οργάνωσης της ζωής είναι: η βιομηχανοποίηση, η αστικοποίηση με την συνακόλουθη υπερσυσσώρευση ανθρώπων στις πόλεις, η λεηλασία της φύσης

και των φυσικών πόρων, η υποβάθμιση των όρων και της ποιότητας ζωής. Στο πλαίσιο αυτό, η επιστήμη και η τεχνολογία χρησιμοποιούνται χρησιμοθηρικά και τίθενται στην υπηρεσία της αύξησης των κερδών των αφεντικών. Ενώ ταυτόχρονα, η ενημέρωση είναι ελεγχόμενη και κατευθυνόμενη από τα φερέφωνα της εξουσίας που συνεπικουρούν στην κατεύθυνση του αποπροσανατολισμού μας με κάθε τρόπο (είτε πρόκειται για παραπληροφόρηση, είτε για συγκάλυψη, είτε για προβολή ευτελούς ποιότητας θεαμάτων και ακροαμάτων και σαθρών προτύπων ζωής).

Προφανώς, δεν έχουμε ούτε το επιστημονικό υπόβαθρο ούτε τις αναγκαίες γνώσεις, γι' αυτό δεν θα κάνουμε εικασίες για το πως ξεκίνησε και εκδηλώθηκε η επιδημία. Αυτό όμως για το οποίο είμαστε σίγουροι/ες είναι οι ευθύνες του κράτους και του καπιταλισμού για την ανεξέλεγκτη εξάπλωσή του. Δεν ξεχνάμε και δεν παραβλέπουμε τις εγκληματικές ευθύνες του κράτους και του καπιταλισμού για τους νεκρούς από την πανδημία. Δεν ξεχνάμε ότι κράτη και κεφάλαιο αφήνουν καθημερινά αναρίθμητα άλλα θύματα για τα οποία δεν μπορούν να κατηγορήσουν την πανδημία.

Όσο κι αν προσπαθούν οι εξουσιαστές να μας πείσουν για την αγωνία τους μήπως εξαπλωθεί ο ιός και κοστίσει ανθρώπινες ζωές δεν ξεχνάμε πως αυτοί που μας ζητάνε σήμερα να στηρίξουμε με την παραμονή μας στο σπίτι το δημόσιο σύστημα υγείας είναι οι ίδιοι που σταθερά το υπονομεύουν. Αφενός επειδή κανένα κράτος δεν αποκομίζει κέρδος από τη στήριξη του συστήματος υγείας, αφετέρου προς όφελος των ιδιωτών.

Η υγεία σε έναν άρρωστο από την εκμετάλλευση κόσμο

Οι ταξικές ανισότητες διατρέχουν το σύνολο της ζωής του ανθρώπου γι' αυτό και προφανώς όχι μόνο αφορούν αλλά επικαθορίζουν άμεσα και το ζήτημα της διαχείρισης της υγείας. Οι έχοντες, όχι μόνο έχουν πρόσβαση σε μέσα θωράκισης προληπτικά της υγείας τους (με πλήρη διατροφή, πόσιμο νερό, εμβολιασμό και διαγνωστικές εξετάσεις) αλλά και σε περίπτωση ασθένειας έχουν καλύτερες συνθήκες και πιθανότητες αντιμετώπισής της (με πρόσβαση σε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, με δυνατότητα ιδιωτικής νοσηλείας και όλων των σύγχρονων ιατρικών μέσων, αλλά και την πολυτέλεια το άγχος τους να περιορίζεται μόνο στην εξέλιξη της υγείας τους). Ενώ αντίθετα, οι σύγχρονοι πληβείοι καταδικαζόμαστε κυριολεκτικά στον θάνατο ή στην καλύτερη περίπτωση σε πλήρη εξαθλίωση αν έχουμε την ατυχία να αρρωστήσουμε.

Οι κρατιστές καλώντας για εθνική ομοψυχία και συστράτευση ενόψει της πανδημίας μας καλούν στην ουσία σε μονόπλευρη ανακωχή του κοινωνικού / ταξικού πολέμου. Σε αυτή την κατεύθυνση επιστρατεύουν την ρητορική ότι «ο ιός δεν κάνει εξαιρέσεις, χτυπάει ανεξαιρέτως πλούσιους και φτωχούς». Για μας είναι ξεκάθαρο το ότι για μία ακόμη φορά επιχειρείται ο αποπροσανατολισμός μας, η διασφάλιση της κοινωνικής συναίνεσης στο σύνολο των κρατικών επιταγών τόσο του παρόντος, όσο και του μέλλοντος και η απόκρυψη των ορίων των τάξεων.

Προφανώς στη συνθήκη ασθένειας και θανάτου είμαστε εκτεθειμένοι όλοι. Αυτό όμως που διαφοροποιείται ταξικά είναι οι όροι. Άλλο είναι το να είσαι πλούσιος και να απειλείσαι από την αρρώστια και άλλο είναι το να είσαι φτωχός και να μην μπορείς να προστατευτείς από αυτήν· άλλο είναι το να είσαι

πλούσιος και άρρωστος και άλλο το να είσαι φτωχός και άρρωστος.

Την απαλοιφή και το «ξεπέρασμα» αυτής της βασικής διαφοράς που μας θέτει εκ των πραγμάτων σε δύο διαφορετικά στρατόπεδα επιχειρούν να αποκρύψουν οι εξουσιαστές επικαλούμενοι τη φαντασιακή “κοινωνική βούληση” για κοινό μέτωπο στην κατεύθυνση της αντιμετώπισης του ιού. Την ώρα λοιπόν που μαίνεται αδιάλειπτα ο κοινωνικός-ταξικός πόλεμος και μας κοστίζει καθημερινά σε θύματα, το κράτος μας καλεί σε διαταξική ειρήνη, σε συσστράτευση και ανακωχή προ του «πολέμου» που έχει εξαπολύσει ο ιός.

Αυτό που έντεχνα και σκόπιμα επιχειρείται να αποσιωπηθεί είναι ότι ούτε πριν τον ιό ήμασταν μαζί ή είχαμε κοινά συμφέροντα, ούτε κατά το ξέσπασμα της πανδημίας είμαστε μαζί ή έχουμε κοινά συμφέροντα, ούτε και μετά την υγειονομική κρίση θα επιμεριστούμε από κοινού τα σπασμένα για το ξεπέρασμα της επερχόμενης οικονομικής ύφεσης.

Οι ταξικές ανισότητες που προϋπήρχαν της εκδήλωσης της πανδημίας είναι εύγλωττα εμφανείς και εν όψει της εξάπλωσής της, τόσο στο επίπεδο πρόληψης της νόσου και αυτοπροστασίας, όσο και στο επίπεδο θεραπείας και αποθεραπείας κατά την νόσο. Οι έχοντες έχουν τη δυνατότητα να απομονωθούν σε καταφύγια πολυτελείας, να έχουν πρόσβαση σε μάσκες, αντισηπτικά, άμεσα διαγνωστικά τεστ και ιδιωτική (άρα και πληρέστερη) νοσηλεία, αλλά και τη δυνατότητα παραμονής στο σπίτι. Στο αντίθετο άκρο βρισκόμαστε όλοι και όλες όσοι και όσες εκβιαζόμενοι/ες από την υλική ανάγκη είτε δεν έχουμε σπίτι, είτε δεν έχουμε την πολυτέλεια να μείνουμε σπίτι ή και αν αυτό συμβαίνει γίνεται με όρους επισφάλειας και άγχους για το αν θα είμαστε σε θέση να ανταπεξέλθουμε οικονομικά.

Όλοι/ες όσων η ζωή θεωρείται αναλώσιμη για το κράτος και το κεφάλαιο καταδικάζονται στην αρρώστια και στο θάνατο. Οι μετανάστες και οι μετανάστριες, οι έγκλειστοι στα ψυχιατρεία, στις φυλακές, στα γηροκομεία, οι άστεγοι, οι εργαζόμενοι των οποίων η συνθήκη έμμισθης σκλαβιάς δεν έχει τεθεί σε «αναστολή λειτουργίας» εκτίθενται καθημερινά στον κίνδυνο μετάδοσης του ιού και ασθένειας. Οι μόνες που επωφελοούνται και πλουτίζουν από τον θάνατο και τον φόβο είναι οι εταιρείες και τα αφεντικά που εκμεταλλεύονται την ευκαιρία για απολύσεις, ελαστικοποίηση της εργασίας και για κάθε μορφής αισχροκέρδεια στη βάση του εκβιασμού της ανάγκης.

Τα δεδομένα προ της πανδημίας κενά του συστήματος δημόσιας υγείας (ελλείψεις σε νοσοκομεία, κλινικές, φάρμακα, μάσκες, κλίνες ΜΕΘ και ΜΑΦ, ιατρικό και παραϊατρικό προσωπικό) είναι τώρα, σε φάση πανδημίας, περισσότερο από ποτέ εμφανή.

Οι τραγικές ελλείψεις στα νοσοκομεία οδηγούν ακόμα και στην κυνική -βάσει ηλικίας- επιλογή νεότερων ασθενών που θα διασωληνωθούν (έχοντας κάποιες πιθανότητες να ζήσουν) και σε ηλικιωμένους που θα ναρκωθούν για να έχουν έναν “ήσυχο” θάνατο. Για όλες αυτές τις απάνθρωπες συνθήκες απαξίωσης της ζωής και της αξιοπρέπειας οι κρατιστές που είναι οι κατ’ εξοχήν υπεύθυνοι μετακυλούν τις ευθύνες στην ασυνειδησία των πολιτών που δεν προφύλαξαν τους άλλους.

Κατάσταση έκτακτης ανάγκης: η κανονικότητα του κράτους

Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης είναι ένα από τα ισχυρότερα όπλα που διαθέτει η εξουσία στην κατεύθυνση της καθυπόταξης της κοινωνίας. Με το πρόσχημα της ύπαρξης μιας επιτακτικής κατάστασης εξαίρεσης που απαιτεί επείγουσα αντιμετώπιση, το

κράτος εκμεταλλεύεται στο έπακρο τις ευκαιρίες που το ίδιο δημιουργεί, ώστε να επιτείνει την κυριαρχία του πάνω στις ζωές των ανθρώπων. Σήμερα, η απειλή λέγεται COVID-19 και η ανωτέρα βία που επιτάσσει την “παρεκτροπή” είναι η ανάγκη περιορισμού της εξάπλωσής του. Η κρατική επωδός και σε αυτή την περίπτωση είναι ίδια και अपαράλλακτη: «Τα μέτρα που πρέπει να λάβουμε είναι μεν δυσάρεστα, αλλά αναγκαία προκειμένου να βγούμε από την κρίση». Το μόνο που αλλάζει είναι το πρόσχημα. Λίγα χρόνια πριν ήταν ο κίνδυνος της χρεωκοπίας και της οικονομικής κατάρρευσης που “επέβαλλε” την αναγκαστική αποδοχή “επώδυνων” μέτρων μέσω της επιβολής των μνημονίων. Σήμερα, το φόβητρο της πανδημίας χρησιμοποιείται σαν όπλο στα χέρια της εξουσίας προκειμένου να εξαλείψει και τα εναπομείναντα ίχνη πολιτικών ελευθεριών, εργασιακών και κοινωνικών κεκτημένων μετά από σχεδόν δέκα χρόνια κοινωνικής λεηλασίας με το πρόσχημα της οικονομικής κρίσης.

Στο όνομα επιπλέον της δημόσιας “ασφάλειας” επιβάλλονται μία σειρά από μέτρα ολοκληρωτισμού και κατάστασης έκτακτης ανάγκης (μερική και καθολική απαγόρευση κυκλοφορίας, πανοπτισμός, απαγόρευση συναθροίσεων, έλεγχος σε κάθε επίπεδο με τη συνδρομή τόσο των δυνάμεων καταστολής, μπάτσων και στρατού όσο και της τεχνολογίας, ανίχνευση κινήσεων μέσω gps και drones). Οι πρακτικές αυτές έρχονται ως φυσική συνέχεια των νομοθετικών ρυθμίσεων προ του ξεσπάσματος της πανδημίας που αποσκοπούσαν στην περιστολή και ποινικοποίηση μέσων, δομών αγώνα και κοινωνικών / ταξικών διεκδικήσεων όπως την κήρυξη απεργίας, την συγκρότηση σωματείων, τις καταλήψεις, και τις διαδηλώσεις.

Κράτος: η γενεσιουργός αιτία της ανευθυνότητας

Το ίδιο το κράτος που επιχειρεί να διαμεσολαβήσει κάθετα και οριζόντια κάθε κοινωνική σχέση, επιζητά την εκούσια παραίτησή μας από το να αποφασίζουμε οι ίδιοι/ες για τις ζωές μας. Επιχειρεί να μας κάνει ανεύθυνους φιλοτομαριστές και να συντηρήσει αυτήν την ανευθυνότητα. Ενώ παράλληλα, στο όνομα αυτής της ανευθυνότητας νομιμοποιεί την ύπαρξή και τη διαιώνισή του και εμφανίζεται ως μοναδικό εχέγγυο της δημόσιας ασφάλειας και προστασίας.

Είναι τραγική ειρωνεία, το να επικαλούνται οι σημερινοί διαχειριστές του κράτους την κοινωνική συνείδηση και την υπευθυνότητα των πολιτών. Αυτή την υπευθυνότητα που κάθε κράτος αδιάκοπα υπονομεύει και προσπαθεί να εξαλείψει προκειμένου να φαίνεται απαραίτητο δικαιολογώντας την ύπαρξή του. Η ίδια η φιλοσοφική βάση πάνω στην οποία βασίστηκε και αναπτύχθηκε το σύγχρονο κράτος ως θεσμός είναι η ιδέα ότι οι άνθρωποι είναι θηρία που θα αλληλοσπαράσσονταν αν δεν υπήρχε μια υπέρτερη πολιτική ισχύς που θα διαμεσολαβεί για να εξισορροπεί τα αντικρουόμενα συμφέροντα. Η υποτιθέμενη εγγενής ανταγωνιστικότητα και φιλαυτία των ανθρώπων αποτελεί για το κράτος όχι μόνο το θεωρητικό θεμέλιο που δικαιολογεί την ύπαρξή του αλλά και την αναγκαία προϋπόθεση της διαιώνισής του. Το κράτος, λοιπόν, όχι μόνο δεν προωθεί την ατομική και συλλογική υπευθυνότητα αλλά αποτελεί τροχοπέδη στην καλλιέργειά τους.

Τα λογικά μέτρα που οποιοσδήποτε νοήμων άνθρωπος και κοινωνία αυτονόητα θα έπαιρνε στο πλαίσιο της αυτοπροστασίας για να μην εξαπλωθεί μια μεταδοτική ασθένεια, διαμεσολαβούμενα και επιβεβλημένα από το κράτος υπερβαίνουν τα όρια της λογικής αναγκαιότητας. Όχι μόνο γιατί είναι επιβεβλημένα, αλλά και γιατί στην ουσία προετοιμάζουν

την ατομική και συλλογική μας πειθάρχηση σε πρακτικές και αποφάσεις που μας αποστερούν την ελευθερία μας και απαιτούν την απόλυτη υποταγή μας.

Άλλωστε, ακόμα και το αναγκαίο και ορθολογικό όταν επιβάλλεται από οποιαδήποτε εξουσία καθίσταται αυτόματα κακό. Οποδήποτε επιβάλλεται ακόμα και αν είναι λογικό ακριβώς επειδή επιβάλλεται, αφενός απονομηματοδοτείται, αφετέρου γίνεται καταναγκασμός και γεννά αντιδράσεις.

Η λογική επιτάσσει ότι όλοι από μόνοι τους μπορούν να κάνουν τα απαραίτητα για την αυτοπροστασία τους αλλά και για την προστασία των άλλων, δεν χρειάζεται κανένα κράτος κανέναν νόμο, καμία μορφή επιβολής και κανένα φόβητρο. Οι άνθρωποι είναι δεδομένα σε θέση να αντιληφθούν οι ίδιοι το καλό τους και να αυτοοργανωθούν αυθόρμητα στην κατεύθυνση της προάσπισής του. Είτε με κρατική μορφή οργάνωσης είτε μη, σε καταστάσεις μεταδοτικών νοσημάτων, η λογική και ενστικτώδης αντίδραση όταν υπάρχει ορθή ενημέρωση για την κατάσταση και τους τρόπους μετάδοσης είναι ο αυτοπεριορισμός και η χρήση μέσων αυτοπροστασίας. Το ότι το κράτος επιβάλλει τα αυτονόητα, ποινικοποιεί και ελέγχει την εφαρμογή τους για να ενισχύσει την εξουσία του πάνω στις ζωές μας είναι ακόμα ένας λόγος να μην έχουμε καμία εμπιστοσύνη στους εκπροσώπους του.

Όποιος ελέγχει τη γνώση ελέγχει και τη ζωή

Ένα στοιχείο που έφερε στο προσκήνιο με emphaticό τρόπο η εξάπλωση της πανδημίας είναι αυτό της σκόπιμης αποκοπής των ανθρώπων από τις γνώσεις που αφορούν τη ζωή τους, εν προκειμένω της επιστημονικής γνώσης. Μιλάμε για την άγνοια που επιτείνεται από τους από τα πάνω έτσι ώστε η κοινωνική

βάση να αποκλείεται από την πρόσβαση στην γνώση και να μην είναι σε θέση ούτε καν να ελέγξει την ορθότητα ή μη των αποφάσεων που την επηρεάζουν, πόσο μάλλον να τις αμφισβητήσει, ειδικά δε όταν ο κυρίαρχος λόγος φέρει την αιγίδα της επιστημονικής αυθεντίας. Πόσο ηθικά και ταξικά ουδέτερη είναι όμως η επιστήμη σε ένα κόσμο που μαστίζεται εδώ και αιώνες από την πανούκλα της εξουσίας και του κέρδους, του κράτους και του καπιταλισμού; Σε ποιο βαθμό η ιατρική έρευνα μπορεί να υπηρετεί τον άνθρωπο σε μια κοινωνία όπου η αρρώστια αποτελεί αντικείμενο πλουτισμού των εμπόρων υγείας και που τα μέσα ίασης αποτελούν εμπόρευμα; Πιο συγκεκριμένα, στην παρούσα συγκυρία, πόσο σίγουροι μπορούμε να είμαστε για την ανεξαρτησία των επιστημόνων αυτών που επιλέγει το κράτος με σκοπό την «ενημέρωσή» μας και οι οποίοι λειτουργούν ως απολογητές των πράξεών του;

Συνακόλουθα, η επιστημονική έρευνα, που αποτελεί κομβικό παράγοντα στο επίπεδο της θωράκισης της υγείας και αντιμετώπισης της πανδημίας είναι στρατευμένη στην υπηρεσία των εταιρειών και των κρατών. Ο ανταγωνισμός των εταιρειών και των κρατών σε επίπεδο έρευνας για το εμβόλιο, για την αποκωδικοποίηση του ιού και των μεταλλάξεών του, για γρήγορα διαγνωστικά τεστ και για την φαρμακευτική του αντιμετώπιση δεν αποβαίνει προς κοινό όφελος της ανθρωπότητας, αλλά μονομερώς προς όφελος των πολιτικά και οικονομικά κυρίαρχων.

Συνοψίζοντας, αυτό το οποίο αμφισβητούμε δεν είναι η ενδεχόμενη αναγκαιότητα αυτοπεριορισμού στη βάση της αυτοπροστασίας και της προστασίας του κοινωνικού συνόλου, αλλά ο τρόπος και η σκοπιμότητα επιβολής του αυτοπεριορισμού όταν υπαγορεύονται από τα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα των κυρίαρχων και εκφέρονται από τους επιστημονικούς εντολοδόχους τους.

Ποιος θα μας προστατεύσει από τους προστάτες;

Το σύνολο των κρατικών μεθοδεύσεων που ενορχηστρώνονται στο όνομα «της δημόσιας υγείας» προλειαίνουν το έδαφος και αποτελούν προπέτασμα καπνού και προγύμναση για την ευκολότερη και χωρίς αντίσταση επιβολή στο μέλλον καταστάσεων έκτακτης ανάγκης και εξαιρέσης, όποτε δηλαδή απειλούνται τα συμφέροντα κράτους και αφεντικών. Όποιος/α παραβιάσει τα επιβεβλημένα από το κράτος μέτρα, ελέγχεται, παρανομοποιείται, χαρακτηρίζεται ως δημόσιος κίνδυνος ενώ παράλληλα καλείται να πληρώσει πρόστιμο. Έτσι το κράτος όχι μόνο εκβιάζει, ελέγχει και καταγράφει κάθε κίνηση, αλλά βρήκε και ακόμα μία εύκολη πρακτική για να γεμίσει τα κρατικά ταμεία.

Στο πλαίσιο αυτό επιστρατεύονται και τα κατευθυνόμενα, θεσμικά Μ.Μ.Ε τα οποία προσαρμόζουν τη ροή και την ποιότητα των πληροφοριών και της «ενημέρωσης» στην κατεύθυνση που εξυπηρετεί τα συμφέροντα των πολιτικών και οικονομικών τους αφεντικών. Οι αρχικές προτροπές και συστάσεις για ψυχραιμία στον αντίποδα του πανικού, μεταλλάχθηκαν σε λίβελους για τους «ασυνείδητους συμπολίτες μας» διανθισμένους με εξόφθαλμα στημένες εικόνες από γεμάτες παραλίες και πλατείες. Οι αποπροσανατολιστικές και αντιφατικές πληροφορίες, η κινδυνολογία και κυρίως καθαυτό το γεγονός της ουσιαστικής άγνοιας της αλήθειας επιτείνουν το άγχος, τον φόβο και επί της ουσίας εκχωρούν το μονοπώλιο της διαχείρισης της κατάστασης στο κράτος και στο κεφάλαιο.

Ούτε τα κροκοδείλια δάκρυα των κρατιστών και των καπιταλιστών για τους νεκρούς της πανδημίας μας συγκινούν, ούτε οι βιτρίνες της «φιλανθρωπίας» τους με τις δωρεές για αγορά υγειονομικού υλικού και εξοπλισμού, ούτε τα επιδόματα πείνας.

Στο πλαίσιο της κρατικής διαχείρισης της πανδημίας επέρχεται και η κρατική διαχείριση της αλληλεγγύης με τη μορφή του εθελοντισμού, καθώς επιχειρείται η κάλυψη των κενών και των ελλείψεων στο σύστημα υγείας με τη συνδρομή εθελοντών συνταξιούχων γιατρών, τελειόφοιτων ιατρικής, νοσηλευτικής και ψυχολόγων. Έτσι, το κράτος επιχειρεί να διαμεσολαβήσει, να αλώσει και να χρησιμοποιήσει προς όφελός του ακόμα και τα πιο πηγαία αισθήματα αλληλοβοήθειας και ανθρωπιάς, ενώ ταυτόχρονα αναδύει στην επιφάνεια τα πιο ευτελή και ποταπά ένστικτα των ανθρώπων, τα οποία σε συνθήκες εγκλεισμού και επισφάλειας όχι μόνο εκδηλώνονται βίαια αλλά και γενικεύονται. Χαρακτηριστικές εκφάνσεις αυτής της λογικής κοινωνικού δαρβινισμού είναι οι καυγάδες στα super market και οι ουρές έξω από τα οπλοπωλεία στην Ουγγαρία και στις Η.Π.Α..

Ο ιός του φόβου, της υποταγής και της πειθάρχησης

Αποτέλεσμα μιας ζωής υλικών στερήσεων, καταπίεσης κάθε μορφής και συμβιβασμών κάθε είδους -ειδικά σε συνθήκες επιβεβλημένου εγκλεισμού και ανασφάλειας για το μέλλον που διαφαίνεται ζοφερό- είναι η συσσωρευμένη οργή η οποία όμως αντί να καταλήγει στον δίκαιο αποδέκτη, στο κράτος και το κεφάλαιο, και αντί να μετατρέπεται σε αγώνα για την εξάλειψη κάθε μορφής εξουσίας και καταπίεσης αποφορτίζεται και εκδηλώνεται στο εσωτερικό και στον πιο αδύναμο με τη μορφή της ενδοοικογενειακής βίας.

Ειδικά όμως για τα παιδιά και τους ηλικιωμένους η κατάσταση της καραντίνας και του εγκλεισμού προσλαμβάνει και άλλες διαστάσεις. Τα παιδιά μπορεί μεν να χαίρονται που δεν είναι υποχρεωμένα να περνούν έξι με επτά χαμένες ώρες στα σχολεία της καταπίεσης και της τυποποίησης, αλλά ταυτόχρονα είναι

ξεκομμένα από το περιβάλλον των φίλων τους και παραμένουν εγκλωβισμένα στο περιβάλλον του σπιτιού που πέραν του ότι δεν τους προσφέρει συνήθως καμία δημιουργική διέξοδο, λειτουργούν και σαν κυματοθραύστες του άγχους και της αγωνίας των ενηλίκων. Οι δε ηλικιωμένοι, είτε εναποτίθενται σε αποθήκες ψυχών που κατ' ευφημισμὸν αποκαλούνται «οἰκοὶ ευγηρίας» είτε είναι μόνοι τους και αφήνονται στο ἔλεος του καιρού και του λοιμοῦ να πεθάνουν αβοήθητοι και ξεχασμένοι.

Η πανδημία και η συνθήκη πρόκλησης γενικευμένου φόβου χρησιμοποιείται εργαλειακά και στην κατεύθυνση της συσπείρωσης και ανάδυσσης των συντηρητικών, μισαλλόδοξων και σκοταδιστικῶν ιδεοληψιῶν και καταβολῶν. Εκεί ὅπου βρίσκει ἔδαφος ο φόβος, ριζώνει και ο παραλογισμὸς: ἀπὸ τους εθνικούς ὕμνους στα μπαλκόνια και τα F-16 για την τόνωση του εθνικού φρονήματος μέχρι τις διακηρύξεις για τις απολυμαντικές ιδιότητες του αγιασμοῦ που κρατᾶν μακριὰ τον ἴο.

Από την πανδημία του ιού στην δυστοπία του κράτους και του καπιταλισμού

Είναι δεδομένο πώς για τις εγκληματικές ελλείψεις στο σύστημα υγείας και για το σύνολο των εγκληματικών προοπτικών ζωής στα πλαίσια κράτους και καπιταλισμού που οδήγησαν τόσο κατά την εξάπλωση της επιδημίας όσο και πριν από αυτήν σε χιλιάδες νεκρούς κανένα πολιτικό και κανένα οικονομικό αφεντικό δεν θα αναλάβει την ευθύνη. Όλοι οι απολογητές της εξουσίας θα μιλήσουν για την πανδημία και την ασυνειδησία “ορισμένων”, κανένας όμως δεν θα μιλήσει για τις ευθύνες των “συγκεκριμένων”.

Η υγειονομική κρίση που έχει επιφέρει η πανδημία του COVID-19, αργά ή γρήγορα, θα παρέλθει. Το τέλος αυτής της περιόδου θα βρει όλους εμάς τους καταπιεσμένους και εκμεταλλεζόμενους σε χειρότερη θέση από πριν τσακισμένους από την εντεινόμενη οικονομική ανέχεια. Την υγειονομική κρίση είναι βέβαιο ότι θα διαδεχθεί μια νέα οικονομική κρίση με τα συνήθη επακόλουθά της την οποία θα κληθεί να πληρώσει για μια ακόμα φορά η τάξη μας.

Ήδη οι κρατιστές και οι καπιταλιστές προλειαίνουν το έδαφος για την επαύριο της πανδημίας. Οι από τα κάτω καλούμαστε να βάλουμε πλάτη και να πληρώσουμε τα σπασμένα για την υφιστάμενη κρίση του καπιταλισμού και της οικονομίας τους, μία κρίση η οποία δεν είναι αμιγώς υγειονομική αλλά αναπόδραστα κρίση του κράτους και του κεφαλαίου. Αυτή η κρίση δεν είναι δική μας, δεν την προκαλέσαμε εμείς παρόλα αυτά εμείς καλούμαστε να την επωμιστούμε σε όλα τα επίπεδα και κυρίως σε υλικό επίπεδο, καθώς σε εμάς μετακυλάται το οικονομικό βάρος για το ξεπέρασμά της και τα διαφυγόντα κέρδη των καπιταλιστών.

Στο πλαίσιο αυτό για να επανακινήσει η ροή της οικονομίας και με το πρόσχημα της εξόδου από την κρίση επίκειται δεδομένα η επιβολή επαχθέστερων συνθηκών και όρων ζωής (απολύσεις, περικοπές, χαμήλωμα μισθών, ελαστικότητα εργασιακών σχέσεων, υπερφορολόγηση, παγίωση μέτρων ελαστικοποίησης και “ευελιξίας” της εργασίας -όπως η τηλεργασία-, περικοπή επιδομάτων, περιστολή ελευθεριών). Στήριξη της οικονομίας είναι η στήριξη κατ’ ουσίαν του κεφαλαίου και των επιχειρήσεων, τόσο αυτών που είδαν τα κέρδη τους να συρρικνώνονται όσο και αυτών που κατά τη διάρκεια της πανδημίας βρήκαν νέα πεδία κερδοφορίας. Άλλωστε, η προτεραιότητα από το σύστημα δίνεται στην οικονομία και όχι στον άνθρωπο. Ζητούμενο λοιπόν ήταν και παραμένει η ανεμπόδιστη διασφάλιση της ροής του χρήματος και η σωτηρία του συστήματος και όχι ασφαλώς η ευημερία του συνόλου.

Άλλωστε, ποτέ δεν χρησιμοποιούσαμε με τους ταξικούς μας εχθρούς τα ίδια σημαίνοντα και σημαινόμενα. Η ανάπτυξη του κράτους και του καπιταλισμού προϋποθέτει και πατάει πάνω στη δική μας εργασία, ανέχεια και δυστυχία, στην εκμετάλλευση και καταπίεσή μας. Το τίμημα της επιδιωκόμενης ανάπτυξης ήταν πάντα και θα συνεχίσει να είναι -όσο υπάρχει κράτος και καπιταλισμός- ανισοβαρές για μας και τους ταξικούς μας εχθρούς, τόσο ως προς το ποιοι υποθηκεύουν εργατοώρες, κόπο και χρόνο ζωής όσο και στο ποιοί εν τέλει καρπώνονται τα κέρδη από τις δικές μας υποθήκες. Η δεδομένη οικονομική ύφεση λόγω της πανδημίας και η επίσης δεδομένη οικονομική αναδιάρθρωση μετά την πανδημία -είτε οδηγήσει σε υπερσυσσώρευση κεφαλαίου και μία εκ νέου κρίση χειρότερη από αυτήν του 2008, είτε επαναφέρει μια επισφαλή αναβίωση της εποχής της αφθονίας πριν το 2008- συνιστά δεδομένα ταξικό και κοινωνικό πλήγμα για τους από τα κάτω.

Οι συνέπειες ωστόσο της πανδημίας δεν θα γίνουν εμφανείς μόνο σε οικονομικό επίπεδο, αλλά θα επεκταθούν σε όλα τα επίπεδα και πρωτίστως στο πολιτικό. Σε συνθήκη πανδημίας όταν η παραγωγή και η κατανάλωση καταρρέουν, όταν επικρατεί ο φόβος για την υγεία και το ένστικτο επιβίωσης και όταν η οικονομία αδυνατεί εκ των πραγμάτων να αποτελέσει εχέγγυο σταθερότητας, το έθνος-κράτος επανεμφανίζεται ως αδιαφιλονίκητος παράγοντας ομαλότητας που επιχειρεί να επικυρώσει ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο ανανέωσης της υποτέλειας.

Ακόμα και αν η διατήρηση ισχύος και οι γεωστρατηγικοί σχεδιασμοί ή δυναμική επιτάσσουν την κατ' επίφαση υποχώρηση του κράτους έναντι του κεφαλαίου, έθνος - κράτος και καπιταλισμός είναι άρρηκτα συνδεδεμένα και συνεπικουρούμενα, δεδομένο που αποδεικνύεται περίτρανα στη συγκυρία της πανδημίας. Γι' αυτό και ο αγώνας για την εξάλειψη κάθε μορφής εκμετάλλευσης και αδικίας προϋποθέτει για εμάς ως αναρχικούς/ές την καταστροφή και των δύο, σε αντίθεση με αντικυβερνητικές, αντικαπιταλιστικές και αντι-ιμπεριαλιστικές κρατικιστικές ρητορικές και πατριωτικές κορώνες.

Η ενίσχυση του κρατισμού αναζωπυρώνει και πυροδοτεί αντίστοιχα και την πατριωτική και εθνικιστική ρητορική. Είναι το καλό μιας αφηρημένης και φαντασιακής «πατρίδας» που προσπαθούν να μας πείσουν ότι μας εμπεριέχει και τα καλά και συμφέροντα για τα αφεντικά που επιτάσσουν την ανάπτυξη και το να ανεχθούμε όλες τις θυσίες που προϋποθέτει η έλευσή της. Προσπαθούν να μας πείσουν για τον παραλογισμό μιας θέσης που υποστηρίζει ότι όταν όλα καταρρέουν μια κατασκευασμένη έννοια που σε τίποτα δεν μας είναι χρήσιμη είναι το μόνο που μας μένει και της οφείλουμε κάθε υποταγή.

Να τελειώνουμε με την πανδημία της εξουσίας

Το κράτος ζητά την εκ νέου νομιμοποίησή του στις συνειδήσεις μας. Επιχειρεί να μας πείσει ότι μπορεί να μας προστατεύσει από τον εαυτό μας και μάλιστα και καλύτερα από τον εαυτό μας. Να μας πείσει ότι δεν είμαστε σε θέση να αποφασίζουμε οι ίδιοι για μας και την κοινότητά μας. Επιχειρεί να μας διαβεβαιώσει ότι «έτσι είναι τα πράγματα και δεν αλλάζουν», ότι δεν μπορεί να υπάρξει καμία ισορροπία και καμία οργάνωση αποκομμένη από τη διαμεσολάβησή του. Ότι τέλος, η προοπτική συγκρότησης αυτοδιευθυνόμενων κοινοτήτων και μίας ανεξούσιας ζωής έξω από τη μέγγενη της οικονομικής εκμετάλλευσης και της πολιτικής καταπίεσης είναι ανέφικτη.

Εκκινώντας από την επίγνωση ότι οι καταπιεσμένοι και εκμεταλλεζόμενοι αποτελούμε απλώς αναλώσιμα για το κράτος και το κεφάλαιο, να στρέψουμε τη γενικευμένη δυσaréσκεια και τη συσσωρευμένη οργή στους δίκαιους αποδέκτες της και να τη μετατρέψουμε σε συλλογική δύναμη καταστροφής τους. Να μην δείξουμε καμία εμπιστοσύνη σε κρατιστές και καπιταλιστές. Ο στόχος μας είναι η κοινωνική και ατομική απελευθέρωση και αυτά δεν μπορούν να επιτευχθούν μέσω του κράτους και του καπιταλισμού αλλά μόνο με τις δικές μας δυνάμεις. Να αγωνιστούμε για την κοινωνική επανάσταση στην κατεύθυνση της δημιουργίας μιας απελευθερωμένης κοινωνίας στην οποία η ανθρωπινή ζωή θα αποτελεί απόλυτη αυταξία.

Να διασπείρουμε τον ιό της ελευθερίας

Το κράτος μας θέλει φοβισμένους και εξατομικευμένους για να διαχειρίζεται και να εκμεταλλεύεται τον φόβο μας. Σε έναν κόσμο οικοδομημένο σε ελευθεριακές βάσεις και εμποτισμένο από την γνήσια αδιαμεσολάβητη αλληλεγγύη και ενσυναίσθηση,

η σύνδεση της ατομικής ευθύνης με την ευθύνη για την κοινότητα θα είναι άρρηκτη. Η συλλογική διαχείριση, η αλληλεγγύη και η επίγνωση ότι κανείς και καμία δεν είναι μόνος και μόνη είναι όχι μόνο ο ακρογωνιαίος λίθος για το ξεπέραςμα και την καλύτερη δυνατή επίλυση των προβλημάτων, αλλά αποτελεί τη συλλογική μας δύναμη, την δημιουργικότητά μας και απομακρύνει τον φόβο και το άγχος, ακόμα και αν πρόκειται για τον φόβο του θανάτου.

Σε πλαίσια ελευθερίας επομένως, η υπευθυνότητα και η αλληλεγγύη δεν παράγονται σε επίπεδο συνειδήσεων κάθετα και από τα πάνω ούτε λειτουργούν ως προϊόν επιβολής ή διαμεσολάβησης, αλλά αποτελούν απόρροια του πηγαίου ανθρωπισμού, του ορθολογισμού, του κοινοτικού πνεύματος και της σύνδεσης ατομικού / συλλογικού.

Σε αυτά τα πλαίσια ελευθερίας των αυτοοργανωμένων, αυτοδιευθυνόμενων κοινοτήτων μιας αντιεραρχικής κοινωνικής οργάνωσης εμείς οι ίδιοι και οι ίδιες θα παράγουμε τα αναγκαία για τη ζωή μας, όπως και τώρα, θα διαχειριζόμαστε τα προβλήματά μας (είτε αφορούν στην υγεία όλων μας είτε σε οτιδήποτε άλλο) οριζόντια και ακηδεμόνευτα. Οι ίδιοι και οι ίδιες γνωρίζουμε και ποια είναι τα προβλήματά μας και το πώς αυτά θα επιλυθούν και δεν χρειαζόμαστε ούτε το κράτος, ούτε τα αφεντικά, ούτε κανέναν παρασιτικό θεσμό να τα διαχειριστεί διαμεσολαβημένα και κάθετα για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντά του.

Να αγωνιστούμε στο υπάρχον και να προετοιμάσουμε στο εδώ και στο τώρα τα θεμέλια ενός κόσμου ελευθερίας, ισότητας, αλληλεγγύης. Να σπάσουμε τη τον φόβο, την ηττοπάθεια και την απομόνωση και να διεκδικήσουμε όλα όσα μας έκλεψαν και μας αποστερούν. Να συλλογικοποιήσουμε τις ανάγκες μας και να αγωνιστούμε σε κάθε πεδίο για να οξύνουμε και να συνδέσουμε

τους ταξικούς και κοινωνικούς αγώνες, δημιουργώντας παράλληλα ή ενισχύοντας τις υπάρχουσες δομές αγώνα και αλληλεγγύης. Να επαναξιολογήσουμε τις ανάγκες μας και να σπάσουμε τον φαύλο κύκλο του εμπορεύματος.

Να αγωνιστούμε στο παρόν έχοντας στραμμένο το βλέμμα στο μέλλον. Στοχεύοντας σε μία διαφορετική διαχείριση της οικονομίας που θα αποκλείει την εκμετάλλευση και θα λειτουργεί με βάση την αρχή «από τον καθένα ανάλογα με τις ικανότητές του, στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του» και που σε καμία συνθήκη δεν θα αποκλείει κανέναν από τα αναγκαία αγαθά και δεν θα του δημιουργεί άγχος για την επιβίωση την επόμενη μέρα.

Στο πλαίσιο αυτής της κοινωνίας η ευθύνη για την υγεία θα είναι ατομική και συλλογική και οι δομές υγείας στον αντίποδα τόσο της κρατικής όσο και ιδιωτικής διαχείρισης θα είναι κοινωνικοποιημένες. Σε αυτήν την κοινωνία δεν θα υπάρχουν φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης, μετανάστες, άστεγοι, φτωχοί, κατατρεγμένοι, εκμεταλλεζόμενοι και καταπιεσμένοι, άνθρωποι που

θα πεθαίνουν από κάθε αρρώστια ενώ μπορούσαν είτε να προστατευθούν για να μην εκτεθούν σε αυτήν, είτε να θεραπευθούν έχοντας την απαραίτητη νοσηλεία και περίθαλψη.

Να μην συνηθίσουμε τον θάνατο, ούτε την απαξίωσή μας, να μην επιτρέψουμε να γίνει η δυστοπία συνήθεια και όρος ζωής. Να καταστρέψουμε το κράτος, τον καπιταλισμό και τις αξίες που αναπαράγουν και προωθούν. Ουτοπία δεν είναι το να αγωνιζόμαστε για το εφικτό της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης. Ουτοπία είναι να πιστεύουμε ότι η πανδημία του κράτους και του κεφαλαίου μπορεί να θεραπευθεί.

Ο κόσμος του κράτους και του καπιταλισμού, ο κόσμος της εξουσίας έχει δείξει τα όριά του. Δεν έχει να προσφέρει τίποτα άλλο παρά μόνο ανισότητα, καταπίεση, εκμετάλλευση, ανελευθερία και πόλεμο όλων εναντίον όλων. Όλοι/ες οι καταπιεσμένοι/ες και εκμεταλλευόμενοι/ες να αγωνιστούμε για να βάλουμε ένα τέρμα στην επέλαση της κρατικής και καπιταλιστικής δυστοπίας.

Ας εμπιστευτούμε, την συλλογική μας ικανότητα να αναδημιουργήσουμε τον κόσμο πάνω σε ριζικά νέες βάσεις, αυτές της αλληλοβοήθειας, της ισότητας και της ελευθερίας. Να εμπιστευτούμε την ικανότητά μας να ζήσουμε αρμονικά και αλληλέγγυα χωρίς αφεντικά και εξουσιαστές, εργαζόμενοι από κοινού για την ευημερία και την ευτυχία όλων, για την ελευθερία.

**ΝΑ ΜΗΝ ΑΝΕΧΤΟΥΜΕ ΑΛΛΟ ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ &
ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΚΛΑΒΙΑ**

**ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΡΑΤΙΚΗ, ΑΤΑΞΙΚΗ & ΑΝΕΞΟΥΣΙΑ
ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!**

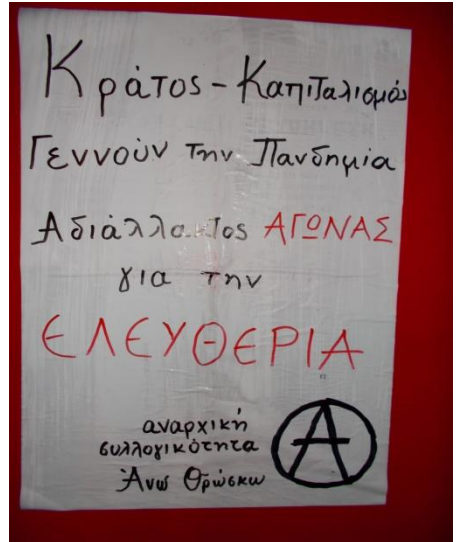
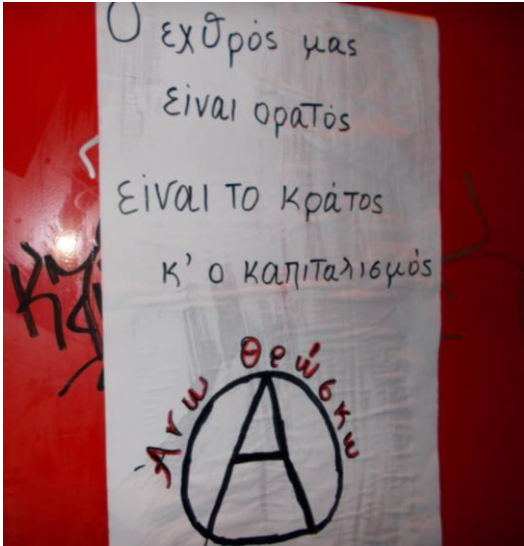
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΑΠΡΙΛΗΣ 2020

anwthrskw.espivblogs.net

anwthrskw@espiv.net

[Κάποιες από τις αυτοσχέδιες αφίσες που κολλήθηκαν τον καιρό της
καρντίνας]